

Olavin eläinkriisi!

Olavi on jo 89-vuotias likinäköinen papparainen. Olavi elelee yksin kukkiensa ja lemmikkiundulaattinsa kanssa. Juuri kun Olavilla oli kaikki asiat taas kunnossa kukkaisrintamalla, niin eräänä kauniina päivänä Olavin maailma jälleen romahti.

Olavi oli herännyt ja tehnyt kaikki samanlailla kuin joka ikinen päivä eli pessyt tekohampaat ja silmälasit, keittänyt kahvin ja syönyt aamupalan. Juuri ruuan jälkeen hän oli menossa ruokkimaan lintuaan, joka oli siis keltainen undulaatti ja jolla oli härkävavun kokoiset aivot. Niille, jotka eivät satu tietämään kuinka suuri härkävavu on, niin kerrottakoon, että se on todella suuri vavu elikkä tämä lintu oli viisaista viisain.

Yllätykseksi Olavi ei kumminkaan löytänyt sitä mistään. Hän katsoi kaikkialta (jopa vessanpöntöstä), mutta lintua ei kuulunut eikä näkynyt. Olavin luontaisesti iloisien mielen valtasi äkkiä suuri pelko ja suru linnusta. Se oli varmasti KARANNUT! Tai ainakin Olavi arveli niin. Hän ei ikinä ollut ollut näin surullinen, joten tämä oli harvinaista. Harmituksen keskellä Olavi ei muistanut katsoa edes päivän tehtäväälistää vaan meni ottamaan rollaattorinsa kaapista ja lähti ulos kävelemään. Samalla hän mietti, että ostaisi uuden lemmikin tai ainakin vuokraisi jonkun. Mutta mietiskely ei tuottanut lopputulosta, joten Olavi jatkoi sitä seuraavat päivät samalla kun odotteli toiveikkaana undulaattinsa paluuta.

Viiden päivän miettimisen jälkeen undulaatti oli yhä poissa ja Olavi keräsi rohkeutensa ja lähti eläinkauppaan, joka oli parin korttelin päässä Olavin kodista. Matkalla Olavi muisteli, kuinka hän oli hakenut lintunsa samaisesta eläinkaupasta viisi vuotta sitten ja ollut innoissaan niin että oli heittänyt rollaattorinsa pois, kun tunsikin askeleensa ja mielensä niin nuortuneen. Myöhemmin Olavi huomasi sen olevan vain hetkellinen nuortuminen ja hän oli kiireesti mennyt takaisin samalle roskapöntölle, mutta se oli tyhjennetty, joten Olavi joutui ostamaan uuden rollaattorin. Mutta

lemmikin hankintaan Olavi oli ollut erittäin tyytyväinen ja hän kaipasi kovasti jokapäiväistä seuralaistaan. Olavista tuntui niin kovin yksinäiseltä ilman lemmikkiä, vaikka olihan hänellä yhä kukkansa ja puutarhayhdistyksen viikoittaiset kokoukset.

Tämä oli kumminkin erilainen kerta tässä eläinkaupassa, sillä Olavi meni hakemaan lemmikkiä mikä korvaisi edellisen. Olavi astui sisään pieneen liikkeeseen, jonka nimi oli ***Siirin eläimet***. Olavi mietti ja muisti, että liikkeen omistaja oli vaihtunut. Viimeksi, kun hän oli käynyt, liikkeen nimi oli vielä ***Pekan linnut kissat, koirat, kalat jne.***

Kauppa kuhisi eläimiä ja Olavi katseli ympärilleen. Yhtäkkiä hamsterihäkin takaa ilmestyi pieni, silmälasipäinen naismyyjä.

-Päivää! Voinko auttaa sinua jotenkin? nainen kysyi.

-Joo! Haluaisin vuokrata lemmikin.

-Meillä on laaja valikoima eriskummallisia eläimiä tropiikista Pohjoisnavalle. Mutta niitä ei voi vuokrata! Jos haluaa lemmikin ja ottaa sen, niin siihen pitää sitoutua. Ei lemmikille ole kiva vaihtaa kotia, sanoi myyjä kiltisti ja nyökkäsi vielä perään.

Olavi mietti pitäisiköhän hänen ostaa uusi lemmikki vai ei? Mutta mitä jos lintu ei tulisikaan takaisin ja sitten hänellä ei olisi lemmikkiä lainkaan.

-Ostan sitten jonkun! sanoi Olavi.

-Selvä! Minkälaista lemmikkiä mennään katsomaan?

-Ajattelin lintua tai jotain jyrsiä.

-Selvä, tännepäin.

Olavi lähti seuraamaan myyjää ja matkalla hän näki pienen lihapullaa muistuttavan koiran pienessä häkissä. Olavin katse kiinnittyi koiraan ja samalla hän törmäsi koiranruokapaketeista tehtyyn pyramidiin ja se kaatui. Myyjä kääntyi katsomaan häntä tuimalla ilmeellä lasiensa läpi. Tai näin Olavi ainakin tulkitsi katseen.

-Siivoathan tuon? kysyi myyjä tiukasta katseesta huolimatta yhä kiltisti.

-Joo. Anteeksi! pahoitteli Olavi ja alkoi kerätä paketteja taas pyramidiksi. Keräämisen jälkeen Olavi kysyi myyjältä: Onko tuo koira myynnissä?

-On. Se on Bulldoggi ja sen nimi on Fredi. Fredi on erittäin kiltti, mutta myös todella laiska, joten se sopii juuri vanhoille ihmisille. Haluatko silittää sitä?, kysyi myyjä.

-Joo mielelläni!, innostui Olavi.

Myyjä meni avaamaan Fredin häkin ja päästi tämän ulos. Fredi juoksi heti niin nopeaa kuin pääsi Olavin jalkoihin ja Olavi kyykistyi silittämään sitä.

-Haluan tämän. Mitä tarvitsen tälle?

Fredi meni istumaan Olavin jalan päälle odottamaan ihan kuin hän olisi tajunnut, että Olavista tulisi hänen omistajansa.

-Selvä. Tarvitset ruokaa, kaulapannan, talutushihnan ja muita koiran tarvikkeita.

Kun kaikki tavarat oli kerätty ja maksettu, Olavi lähti tyytyväisenä kävelemään tavaroittensa kanssa kunnes havahtui siihen, että myyjä juoksi Fredi talutushihassa vierellään ja huusi Olavin perään: Unohditte koiran!

-Kiitos ja anteeksi Fredi! sanoi Olavi ja taputti Frediä päähän.

Yhdessä he kävelivät kotiin. Päästyään sinne Olavi lähti esittelemään Fredille paikkoja ja asetti ruoka- ja vesikupit eläinkaupasta ostamalleen ruokamatolle. Ilta lähestyi ja Fredi ja Olavi olivat menossa nukkumaan, mutta yhtäkkiä keittiön ikkunasta kuului koputusta. Olavi kääntyi katsomaan. Se oli Olavin undulaatti, joka näytti ihan uupuneelta. Olavi meni heti avaamaan ikkunan ja päästi undulaatin sisään ja antoi tälle ruokaa.

Olavin suuri suru ja pelko olivat kokonaan poissa. Olavi avasi undulaatin häkin oven ja lähti nukkumaan. Fredi-koira jo kuorsasikin Olavin vuoteen vieressä omalla koirapedillään. Se ei ollut vielä huomannut talon toista lemmikkiä. Undulaatilta puolestaan ei ollut jäänyt huomaamatta talon uusi asukas.

-Kylläpä omistaja oli hätäinen, kun meni hankkimaan jo koiran tilalleni. Sanoi undulaatti ärsyntyneenä.

-Hän luuli sinun karanneen. Missä sitten olit? Sanoi orkideakukka undulaatille. [Olavin kasvit osasivat kommunikoida eläinten kanssa.]

-Minun oli pakko mennä undulaattien kokoukseen. En olisi muuten lähtenyt. Kokous järjestetään vain kerran joka 10. vuosi ja minut valittiin Suomen viralliseksi edustajaksi. Minulla ei ollut valinnanvaraa. Oli minun sukuni vuoro edustaa kokouksessa. Aluksi sinne piti mennä serkkuni Kakadu, mutta hän loukkasi siipensä. Sitten sinne halusi mennä isäni veli Unduli, mutta hän on jo liian vanha lentämään pitkää matkaa. Toinen serkkuni, Undulin poika, oli varalla lähtijäksi, mutta hän nyrjäytti nilkkansa ja lennosta laskeutuminen tuotti sen vuoksi vaikeuksia. Undulin siskon piti lähteä, mutta hän loukkasi mielensä, kun joku seurapiirisirkkunen haukkui hänen sulkasatoaan. Loppujen lopuksi vain minä olin meistä lentokykuisistä enää jäljellä. Oli pakko mennä, kertoi undulaatti, minulla ei ollut vaihtoehtoja. Yön aikana undulaatti kertoi kukille kaiken Maailman lintukonferenssista ja pääsi vasta aamutunneilla omalle yöpuulleen.

Aamulla, kun Olavi heräsi vasta kello kymmeneltä, hän näki, kuinka Undulaatti söi papua Fredin pään päällä samalla kun Fredi söi omaa ruokaansa. Heistä oli tullut loistoystävät yhdessä yössä, sanoi Olavi ääneen ja samaa mieltä kasvitkin olivat. Kukaan heistä ei kuitenkaan tiennyt, että Fredi ja undulaatti olivat kotoisin samalta kasvattajalta ja tunsivat toisensa tipu- ja pentuajoilta. Se olikin ylläty, kun Fredi oli herännyt aikaisin aamulla ja tunnistanut undulaatin vanhaksi ystäväkseen. Mutta vähän aikaa oli mennyt, kunnes undulaatti oli herännyt ja unenpöpperöisenä tunnistanut vanhan ystävänsä. Nyt undulaatti ei enää voisi olla tyytyväisempi Olavin uuteen eläinhankintaan.

Sen pituinen tarina se ja vanhan ystävyden uusi alku.